

PREKENTIPS TIL FAMILIEGUDSTJENESTE OM FORFULGTE KRISTNE

Tipsene kan gjerne kombineres

- 1) MOBBING OG ERTING.** Knytt temaet *forfølgelse* opp mot temaet *å bli mobbet eller ertet* for noe. Mange barn har egne erfaringer rundt dette, eller de har sett erting og mobbing på nært hold. Man kan lage et enkelt rollespill eller en kort historie, hvor et barn som skal på søndagsskolen eller barneklubben i kirken i Norge, blir ertet for at de tror på Gud. Knytt dette opp til at det finnes land hvor myndigheter og de som bestemmer i landet sier at barn og ungdom ikke får lov til å gå til kirken eller be til Gud i det hele tatt. Her kan man også bruke fortellingen fra India (vedlegg 1), og fokusere på at Anita og de andre kristne i landsbyen ble mobbet for det de trodde på.
- 2) FORBUDSSKILT.** Ta frem noen forbudsskilt (vedlegg 3 – seks skilt). Ha en dialog med barna om de vet hva skiltet betyr. Klistre opp skilt på døpefonten, på prekestolen, på Bibelen og lignende. Snakk om at hvis vi hadde bodd i et land hvor det var forbudt å tro på Gud, ville det stått slike skilt overalt på ting som hadde med kristendom å gjøre.
- 3) RETTFERDIGHET.** Barn har en sterk rettferdighetssans, og hvis de blir urettferdig behandlet, pleier de å protestere. Spør dem hva de gjør hvis en bror, søster eller venn alltid får mer lørdagsgodt enn dem? Eller hva de gjør hvis det plutselig kommer en ny regel i barnehagen, om at det bare er noen av barna som får lov til å huske på huskene? Hva gjør de da? De protesterer og er uenige.
- 4) BARN KAN HJELPE.** Barn kan være med å gjøre noe for dem som lider for sin tro! Ta frem et stort hvitt ark hvor du har skåret ut en luke. Bak luken har du klistret et speil. Få frem ett av barna og si at bak luken kan vi se en person som kan gjøre en forandring for de som lider. Når barnet ser seg selv, kan du snakke om at alle kan be. Uansett alder, kan vi huske dem som lider i bønn. I tillegg er barn flinke til å si ifra – kanskje de kan hjelpe foreldrene med å være appellvenner og si at de må være med og skrive brev til myndigheter for enkeltpersoner? Av og til kan de kanskje rydde litt ekstra opp på rommet sitt og lignende og sende litt av ukepengene sine til noen som ikke har så mye som dem. Barn kan utgjøre en forskjell! Dere finner tips til hvor dere kan sende oppmuntringsbrev på www.stefanus.no
- 5) FORTELL OM INDIA.** Begynn med å fortelle Anita sin historie fra India (vedlegg 1). Snakk om at det finnes mennesker som tror på ulike ting. Men alle har rett til å ha en kirke, eller be til den de ønsker. Ingen burde bli ertet, mobbet eller jaget bort fordi de har den troen de har. Bruk gjerne noen av tipsene du finner over i punkt 1 til å utfylle. Avslutt med hva barna selv kan gjøre for å skape en forskjell. De kan være oppmerksomme på dette i sitt nærmiljø. De kan be, gi penger og sende oppmuntrings hilsener.

6) POLITIMANN. Start gudstjenesten på vanlig måte. Plutselig kommer det inn en mann i uniform som avbryter gudstjenesten. Han roper og sier at «her har dere ikke lov til å være», og kanskje han setter opp forbudsskilt (vedlegg 3) rundt i kirken,

eller kanskje han tar med seg en person i kirken som han skal sette i fengsel. Snakk videre om at det er mennesker som havner i fengsel bare fordi de tror på Gud eller går i en kirke.

- 7) HEMMELIG SPRÅK.** Begynn prekenen med å snakke om hemmelig språk og røverspråk. Mange barn har et slikt språk, så ingen andre enn vennene deres skal forstå dem. Fortell videre at i noen land må kristne ha egne eller hemmelige språk og tegn fordi de ikke har lov til å tro på Jesus. De må være helt stille når de går til kirken, gå i små grupper og late som ingen ting for at de ikke skal bli oppdaget. De må kanskje vise frem noe for å komme inn i kirken, slik at alle vet at de er «vennene deres». De har heller ikke en kirkebygning, men kanskje bare et vanlig hus, eller en kjeller, fordi de som bestemmer i landet har sagt at de ikke får bygge kirker. Hvis dere har dåp denne søndagen, kan du fortelle fra Bhutan, der kristne må skjule sin kristne tro og gå i nattemørket ned til den indiske grensen for å la seg døpe i en elv der på indisk side. Å bli døpt i Bhutan er ulovlig, ifølge myndighetene. Eller som i Aserbajdsjan, der misjonærer har skrevet hjem til Norge i koder og fortalt at de skal på «badetur» når det skal foretas en dåpshandling. I etterkant, på mandagen, kan de på nytt skrive e-post til Norge, og da står det: «Mange har lært å svømme!»
- 8) BØNNEMUR.** Konfirmanter, barne- eller ungdomsgrupper i menigheten kan skrive noen bønner i forkant som leses høyt i gudstjenestens forbønnsdel. I forkant kan ungdommene/barna ha laget en «bønnemur»: En mur av tomme pappesker hvor de har skrevet opp navn på land og/eller personer som lider for sin tro. Etter hvert som det blir bedt for de enkelte land/personer, kan eskene tas bort (rives ned!) – som et symbol på at bønn har kraft til å rive ned stengsler og murer. Også mindre barn kan være med på dette, særlig med å ta bort eskene/rive ned muren.
- 9) SØNDAGSSKOLE.** Bruk historien om de tre kvinnene (vedlegg 2) som måtte i fengsel på grunn av søndagsskolen de drev. De hadde ikke gjort noe galt eller ulovlig, men det var noen mektige folk der som ikke likte at barna i byen fikk høre om Jesus. Derfor sørget de for å arrestere dem som drev søndagsskolen. «Tenk om politiet arresterte søndagsskolelærerne deres, sånn at hele søndagsskolen måtte stenge. Bare fordi det var noen mektige folk i byen som ikke likte det dere drev med på søndagsskolen.» Bruke det som utgangspunkt for å forklare at det er viktig at vi ikke mobber/erter noen for det de tror på – selv om de tror på noe annet enn oss selv (se tips 1), og selv om vi kanskje ikke forstår helt hva de tror på.

VEDLEGG 1 Anita forteller om Søndagsskolen og de sinte mennene

Hei! Jeg heter Anita, og jeg er syv år gammel. Jeg bor i byen Tanuku i India. India er veldig langt borte fra Norge. Og mye her er forskjellig fra der du bor.

På skolen, for eksempel, må alle ha like klær. Lærerne er ganske strenge med at vi må stå på linje før vi går inn i klasserommet. Men vi har det veldig gøy på skolen, og vi synger mange morsomme sanger der!

Her er et bilde av familien min. Jeg er veldig glad i dem! Pappa er pastor i kirken i landsbyen vi bor i. Pastor er det samme som prest, det vil si at han leder en kirke.

Vi har ikke en slik kirke som dere har, for kirken er hjemme i stua vår. Her er et bilde fra søndagsskolen vår. Når vi ber, så står vi og holder hendene slik du kan se på bildene. Ber du på samme måten?

Her kan du se hovedgaten i den lille landsbyen vår. Familien min flyttet hit for to år siden. Og da skjedde det en del dumme ting. Du skjønner, det er mange her i landsbyen som ikke liker at vi er kristne og tror på Jesus. Ofte når mamma, pappa, søsteren min og jeg var ute og gikk i gatene, var det mange som sa stygge ting til oss. Det gjorde at jeg ofte var lei meg.

Heldigvis har jeg en god venninne som heter Rebekka! Når jeg er lei meg, hjelper det alltid å få trøst av henne og å finne på noe gøy sammen. Her ser du Rebekka utenfor teltet hvor hun og familien bor.

I India er det noen mennesker som ingen vil være venner med, fordi de er noe som heter daliter. Men som du ser på bildet, så er dalitene akkurat som oss andre. Og heldigvis kommer de til kirken vår, for vi vil gjerne være venner med dem. Men det er mange i landsbyen som ikke liker at dalitene kommer til kirken.

SØNDAG FØR DE FORFULGTE

En dag, mens vi var på gudstjeneste, hørte vi mye bråk utenfor døra. Plutselig stod det ti menn der, og de så veldig sinte ut! De begynte å skrike og rope, og sa at vi ikke skulle få lov til å ha gudstjenester og søndagsskole. De begynte å jage folk ut av kirken. Jeg var kjemperedd! De ropte til pappa og slo ham i ansiktet, før de stakk av. Pappa hadde nok lyst til å slå tilbake, for han er flink til å bokse. Men han gjorde det ikke. De sinte mennene ødela mye: Både stolene, bordene, kassettpilleren og tv-en. Vi var ganske fortvilet og litt redde.

Dagen etter kom det plutselig fire andre menn og ringte på. De sa at de var fra en trosfrihetsorganisasjon. De stilte mange spørsmål om hva som hadde skjedd. De skrev ned alt vi sa og tok mange bilder av skadene. Så sa de at pappa måtte fortelle politiet hva som hadde skjedd. For hvis man ikke sier ifra, vil de sinte mennene kanskje komme tilbake igjen, sa de.

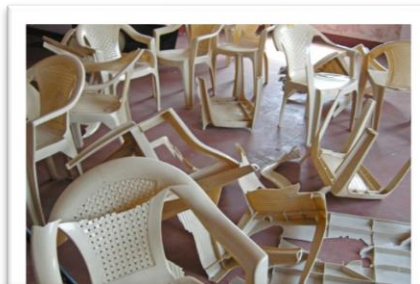
Pappa sa at han var litt redd for å gå til politiet, for han visste ikke hva han skulle gjøre. Heldigvis sa de fire mennene fra trosfrihetsorganisasjonen at de skulle hjelpe ham. Så nå går pappa på kurs for å lære om hva han kan gjøre, når noen behandler oss dårlig. På kurset har han fått mange nye venner som hjelper ham når han har det vanskelig. Pappa trives på kurset.

Det er viktig å si ifra når det skjer urettferdige ting!

Selv om det fortsatt er noen som sier stygge ting til oss på gaten, har vi det likevel litt bedre. Vi vet at det er mange pastorer og andre her i området som støtter oss, hvis det skulle skje noe. Det er fint å ha gode venner når man er litt redd.

Ja, nå kan vi heldigvis fortsette å ha søndagsskole hver eneste søndag. Sånn som dere har. Og det er vi så glade for!

Hilsen Anita

MERK: Denne fortellingen finnes også som PowerPoint-fortelling med 24 bilde under barneressurser

Tekst og foto: Marianne Haugerud.

(Fortellingen bygger på sanne hendelser, men er lagt i Anitas munn av Stefanusalliansen.)

sammen for de forfulgte

Drev søndagsskole – måtte i fengsel

I september 2005 ble tre indonesiske kvinner dømt til tre års fengsel fordi de hadde tillatt muslimske barn å delta på kristen søndagsskole

Barna måtte ha tillatelse

De tre kvinnene heter Rebekka, Eti og Ratna (bildet). I en rettssak ble de dømt for å ha brutt en som heter: «Loven om Beskyttelse for Barn». I denne loven sies det at det er forbudt i Indonesia å «lyve» sånn at barn skal begynne å tro på en annen religion. De tre søndagsskolelærerne hadde forklart for alle barna at de måtte spørre foreldrene om lov til å være med på søndagsskolen. De som ikke hadde spurt om lov, ble sendt hjem. Ingen av barna hadde konvertert til kristendommen.

Tre års fengsel

Noen muslimske foreldre var blitt fotografere sammen med barna sine mens de var med på søndagsskolen. Men da lokale muslimske ledere klaget på dette, nektet disse foreldrene å vitne til støtte for de tre søndagsskolelærerne. Likevel kunne ingen av vitnene i rettssaken vitne om, og langt mindre bevise, at de tre kvinnene var skyldige i å ha «lurt eller løyet» for barna og slik fått dem til å skifte religion. De tre tiltalte, som beskrives som «vanlige husmødre», var lettet over at de tross alt ikke ble idømt maksimumsstraffen på fem års fengsel. Men det gikk svært tungt inn på dem å innse at de måtte leve adskilt fra familie og barn i tre år.

Trusler

Islamske ekstremister (bildet) kom med dødstrusler mot de tiltalte, både i og utenfor rettssalen. Flere busslaster med ekstremister fulgte rettssaken. Både de tiltalte, og i tillegg flere av vitnene og dommerne, ble stadig vekk truet med døden, dersom de tre kvinnene ble frikjent.

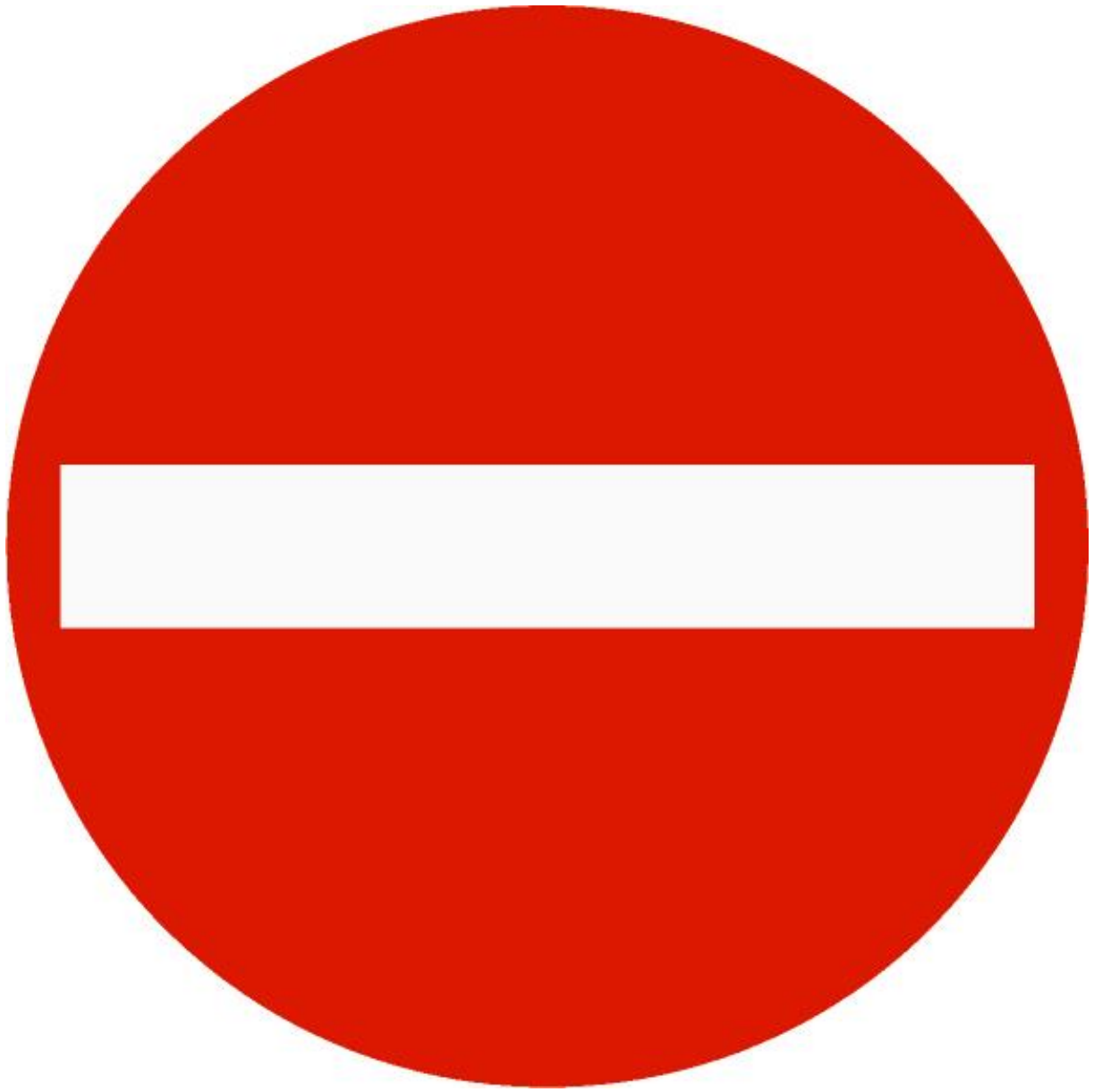
Ble løslatt!

I juni 2007 ble de tre søndagsskolelærerne løslatt, ett år før tiden. De tre var i god behold og gledet seg stort over å bli satt fri.

En flokk av venner, støttespillere og journalister hadde samlet seg for å gratulere Rebekka, Eti og Ratna, da de kom ut fra Indramayufengselet på Vest-Java. De takket alle som hadde husket på dem i bønn, og for alle brev og hilsener de hadde mottatt fra kristne over hele verden.

STOPP

Kontroll

